
KERSTNACHT

Er blonken honderd wond'ren aan de hooge
wijde blauwfluweelen hemelbogen.
De nacht was luid van stilte, en zacht
doorgloeid, zooals 't geluk in blijde kinderoogen
bloeit, en woordloos spreekt; zóó overtogen
van geluk en vree was deze nacht.

En uit de Eeuwigheid brak los een licht
dat goud was, wonder goud en groot. Een schicht
oranje en bloedend rood, een warm geweld van glansen.

Dit was Uw ster, Uw bode, Uw gezant
van vree en van verlossing. God, Uw hand
was opgericht aan al de hemeltransen.

Toen schoven heel de blanke heemlen open.
Een symfonie van kleuren, een tuimelende val van licht, gedropen
uit een Heelal van blauw en goud en smetloos wit.
En in de verre oneindigheid verloren
een woud van englen, saâm, tot Goddelijke kooren.
Zij zongen duizend stemmen God, Uw stem,
Uw stem die zong, die zong van 't kleine Betlehem,
En van Uw groote Zoon die was geboren.

JAN H. DE GROOT.